

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ TIMIȘ

Festivalul național de poezie „Nichita Stănescu”

HEMOGRAFII

**VOLUM APĂRUT SUB EGIDA
CONSILIULUI JUDEȚEAN TIMIȘ**

Coperta: **Ioana Banciu**

© **Biblioteca Județeană Timiș 2003**

**Consilier literar: Viorel Marineasa
Redactor: Dorin Davideanu
Imprimat la TIPOGRAFIA MARINEASA
Str. Mureș nr. 34, Timișoara, România**

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ TIMIȘ

**Festivalul național de poezie
„Nichita Stănescu”**

HEMOGRAFII

**EDITURA MARINEASA
TIMIȘOARA, 2003**

HEMOGRAFIA

A venit îngerul și mi-a zis: de atîta amar de vreme te veghez ca să ajungi om de știință și tu pînă acum n-ai inventat nimic!

Cum să nu: am inventat; numai că știința pe care eu am creat-o este atît de subtilă, încît uneori se confundă cu firescul. Ea se numește hemografia, adică scrierea cu tine însuși.

Această scriere încearcă să oprească în loc ceea ce nu poate fi oprit niciodată în loc; starea fericirii, adică. Speranța secretă a celui care există, adică Pricina secretă de a exista a celui care există, adică.

Hemografia este o știință tînără. Ea are numai vîrsta umanității. Ea are numai vîrsta celui care se scrie pe sine. Strămoșii ei sunt în viitor. Din această pricină, ea pare stîngace cînd de fapt este plînsă, și pare sîngeroasă cînd de fapt este numai roșie.

Cel mai mare hemograf nu s-a născut încă, dar făcînd calculul trist că se împlinesc 90 de ani de cînd Eminescu nu a mai scris real, cred că în acest an el se va naște din nou de la început. Mă gîndesc că dacă unei femei îi trebuie 9 luni ca să producă miracolul existenței, 90 de ani îi trebuie țării ca să-l renască pe el. Eu am venit pe lumea limbii românești ca să-l vestesc.

Hemografia este abstractă și practică totodată. Te scrii pe tine pe dinlăuntru sufletului tău mai întîi, ca să poți la urmă să scrii pe dinafară sufletele altora.

(Din **NICHITA STĂNESCU**, *Fiziologia poeziei*,
București, Editura Eminescu, 1990)

Adriana Weimer

Lugoj

Locul I

Un semn

Aștepti un semn
de viață ori de moarte,
de iubire ori de nepăsare
de aducere aminte ori de uitare.

Aștepti în tăcere un semn
și răspunsul tăcerii
te cuprinde și doare
și însăși tăcerea așteaptă un semn
de tine ori de fiecare.

Și stelele

Stelele mor de singurătate,
și oamenii,
de prea multă lumină
neluminată,
de prea multă umbră necălcată.

Stelele mor pe sărite,
ca oamenii,
din când în când,
câte una, câte unul, mai cad.

Să vă fiu

Atât de mult aş vrea să vă fiu
o mare de lumină
într-un strop de cuvânt
şi o mare de suflet
într-un strop de lumină.

Atât de mult aş vrea să vă fiu
o mare de suflet
într-un strop de cuvânt
şi un strop de cuvânt
într-o mare de suflet.

Strop de iubire

O mare de-aş fi
nu m-ai cuprinde-n priviri;
dar strop de iubire
de suflet ce-ţi sunt,
mă cuprinzi în priviri
picătură întreagă,
limpede, curată,
singură eu.
De-ţi vei închide ochii,
de-ţi vei muta privirea,
picătură întreagă-ţi voi curge
pe chip,
strivită, limpede, curată,
mult prea singură eu.

Pentru drum

Ne pregătim sufletul
pentru drum,
prin spațiu și timp,
spre venirea pe lume,
spre nașterea-n trup.

Ne pregătim sufletul
pentru drumul vieții,
în spațiu și timp,
spre pământeste iubiri.

Ne pregătim trupul
Pentru drumul sufletului,
Dincolo de spațiu și timp,
Spre Necuprins,
Spre infinita Iubire.

Statornicie

Statornic am vrea să ne fie destinul,
cum statornic timpul reîncepe în zori.
Statornic am vrea să ne fie cuvântul,
cum statornică iubirea renaște-n fiori.

Destinul l-acopăr cu visele toate,
iar frigul iernii îl ascund în cuvânt
și albul zăpezii îl aștern într-un gând
și chem primăvara în tot să se-arate.

Întregul

Nimic în afară de timp,
dar cât timp în afară de toate!

Întregul cer se privește în ape,
întregul înalt în întregul adânc
e cuprins.

Doar noi

Pentru toate un drum,
doar noi risipindu-ne
în alegere.

Pentru toate un sens,
doar noi, știutorii
vanzătorii de timp,
renunțându-ne
SENSUL.

Știu mult, dar nu mă știu pe mine

Știu răsărit și știu apus de soare,
știu umbră, știu iubire trecătoare,
știu om și-i știu corabia de vise,
știu glas de ape, știu chemări divine;
știu mult, dar nu mă știu pe mine.

Știu geniu, știu luceafăr, știu pustiu,
știu ce-i devreme, știu ce-i prea târziu,
știu piatră și-i știu a ei tăcere,
știu neajunsul ca pe-o grea durere,
știu: de-ai iubit, uitarea nu mai vine;
știu mult, dar nu mă știu pe mine.

Știu curcubeu, știu mori de vânt,
știu nepăsări, știu glas de gând,
știu bucurii, știu de tristeți,
știu că nu poți ca tot să-nveți,
știu cât de mult e adevăru-n sine;
știu mult, dar nu mă știu pe mine.

Știu lume, știu cuvânt singurătății,
știu nemurire-n univers, știu moarte morții,
știu înserare, știu șoapte de iubire,
știu ce e sincer, știu ce-i despărțire,
știu drumuri, vise, știu destine;
știu mult, dar nu mă știu pe mine.

Să înalț

Vreau să ard în mine dureri
și tristeți de aduceri-ăminte
și cenușa lor de cuvinte
s-o arunc în vânt, în patru zări.

Vreau să ard în mine abise,
puzderia de vise ucise în drum;
și cărările nescrise din palmă
să le prefac în scrum.

Vreau să înalț în mine bucuria vieții,
un cer prea curat în înaltu-i senin,
o lume de-albastru, de tainic destin
să dau și să fiu lumină dimineții.

Sorin Ispas

Timișoara

Locul al II-lea

*
* *

Eu locuiesc într-o casă fără curte pentru că nu-mi permit florile.
Din loc în loc, în casa mea sunt smocuri de tăcere.
În loc de preș, în fața ușii stă orice zâmbet al meu, călcați-l când
veniți la mine!
Casa mea e dedicată dealului din care s-a luat argila și s-au copt
cărămizile ei.
Sunt mereu urlete. Eu urlu pentru că muzica îmi dă o stare de
lup.
A locui pur și simplu e o nebunie. Eu locuiesc din plin.
Îmi plac mult cuvintele. Le rostesc așa cum îmi vin. Uneori
vulgare, alteori poezie.
Hârțoagele mele sunt ordonate. Dezordinea e în cuvinte.
Vreau să spun: roșii, ador trandafirii!

*
* *

S-au coșcovit pereții mei și becul aproape că-mi cade. Laptele
acesta e rece și stomacul meu stă întors de câteva zile sau nopți.
Nu-mi da apă că-s alergic la simplitate și rutina îmi sfârâie în
creieri. Dă-mi mai bine ceva mai dăunător care să-mi placă și să
aibă culoare și dă-ți buzele-ncoace. Nu-ți da părul la o parte să-l

sărut și pe el. Vreau să mă mint că ești veșnică și că eu am să mor lângă o așa de frumoasă. Să rămâi precum această muzică pe care n-o mai aud demult, precum apa din care nu gust de frica simplității sau ca părul tău ce-l sărut între noi. Așa să rămâi ca negrul pe o poză alb-negru de-a noastră. Să-I fii aceeași albului acesta, să-I fii mereu aceeași...

*
* *

Am crezut că singur am să fiu, și totuși singur am să fiu, că tu nu mă asculți cât sunt de singur.
Am crezut că am să fiu un fan de-al tău și totuși fan de-al tău eu am să fiu, că tu negi să ai vreun fan.
Am crezut că ai să ai nevoie de tine și totuși ai să ai nevoie de tine că ai recunoscut nevoia de tine.
Am crezut că am să aștept și totuși am să aștept, că urăsc la nebunie să aștept.
Am crezut că n-am să mă bâlbâi și totuși am să mă bâlbâi, că doar să mă bâlbâi de tine.

Oul despre moarte

Fiind ou,
este esențial să ai o coajă.

Cu tot cu proteinele lui grăbite
Oul nu moare.

Cu toții am ieșit din acea coajă.
Suntem pui ai oului cu toții.

Părăsind graba aceea a oului,
Omul cu graba creierului lui
moare într-una.

Vai, cum murim într-una!

Am să spun:
„Doamne, Găino!”...

Eu, atunci

Ce mă țineam
de gândul tău
Ce mă țineam
de strâns
Și cu doi ochi,
cu doar atât
Am stat de vorbă.

Ce mă țineam
de părul tău
Ce mă țineam
de strâns
Și cu doi pumni
cu doar atât
Te-am strâns.

Ce mă țineam
de tine...

Roșul din morminte

Îi vorbeam despre roșul acela
roșul din morminte,
Cum tace roșul în morminte.

Cum nenorocitul de roșu
Rămâne el culoare
pe bietul cadavru.

Ea stupefiată zice:
Tu, de unde roșu în morminte?

Și i-am zis:
O, tu nu vezi roșul din mine,
Nenorocitul de roșu din mine!

Ochi

Câtă tăcere
În devenirea ta.
Câte pene zboară
din aripile tale.

Deja locuiesc
în mijlocul pupilelor tale.
Câtă incertitudine
în vidul negru al pupilelor tale.

Mă bântuie
cercul pupilelor tale,

Cu aripile tale nepotolite
Care lasă pene.

Absolutul pupilelor tale
Nu mi-a lăsat nici un sens.

Câmpia sinelui meu de cal

Acum ochii mi se plimbă
pe o câmpie răvășită
De luptă a doi armăsari.

E câmpia pe care pasc iepele.

Aceștia sunt ochii mei
de care un armăsar întreba,
ei sunt ochii mei cangrenați
chiulind din orbite.

Cum!? Nu.

Eu nu mă bat cu caii...
E vorba de o luptă
cu sinele meu de cal,
pe câmpia proaspăt păscută
de iepele acelea...

Fundamental

M-a întrebat
dacă am dumnezei
și câți?!

I-am răspuns
că Dumnezeul meu e plăcut,
că versiunea mea de Dumnezeu
e un fel de lumină.

Nu am mai mulți Dumnezei
pentru că a fi unic
este esențial
într-un univers de multipli.

Ea nu știa
că ne e oarecum interzis
să aflăm cine suntem.

*
* *

Știi ceva, de când ți-am sărutat talpa piciorului și de când mi-ai sărutat talpa piciorului, ne simțim amândoi ca făcând parte din mersul unei persoane din alte vremuri. Noi ne iubim mai ales picioarele și papucii și dacă părem demodați vom răspunde că mâinile primesc prea multă atenție, că picioarele sunt cele care ne duc unul departe de altul și care ne aduc unul lângă altul, creând acea normalitate în apropierile noastre. Știi ceva, de câți pași împreună, îți sărut piciorul, și oare cât de clar îți e că la tine mă refer?

Elena Maximov

Galati

Locul al III-lea

Cine va...?

Cineva ar fi, aş fi, sau cineva aş muri
dacă ai spune.

Cineva ar pleca, s-ar întoarce, ori s-ar ruga,
ar picta munţii, ar îndrepta crestele şubrede,
chipul tău cineva l-ar sculpta în oglinda mării
cu dalta cea mai fină.

Cineva pe mine m-ar naşte
dacă ar şti că mă aştepti.

Cineva m-ar îmbrăca,
m-ar dezbrăca de gânduri deşarte
şi mi-ar mai da pentru veşnicie
încă o zi şi o noapte cu tine
departe de cele minuni ale lumii.

Cineva ar descoperi al zecelea cer
la care să ne înălţăm.

Melomani

Primul dans ar fi fost.
M-ai lăsat să aleg muzica
și te-am rugat să pui ce iubești mai mult.
Surâsul tău a răspuns șoptit:
„nu vreau să te transform în casetă.”
Pian, saxofon, chitară rece, trompetă
se unduiesc în ritmul nostru.
Dansăm și nu-mi lași timp să te uit.
Cât îți plimbi zâmbetul — arcuș peste sâni,
cine mai cântă ?

Vreau

Vreau aripi să fiu în vise — să îți alung negurile,
răsărit să nasc — să îți cresc surâsul,
în rouă să mă prefac — să mă mângâie coapte buzele,
pământ să fiu — să îți simt apăsarea!

Deținut nepolitic

Evadez mereu,
sap iarăși șanțuri cu mâinile tot mai lungi,
sar unghiile albe pline de sânge,
canalele mă dezbracă de învelișuri
în speranța că mâine nu vei mai plânge.

Evadez mereu,
ard, miezul mi se îmbracă în cenușă,
mă strecoară zefirul printre zăbrele
și ca o veritabilă phoenix te apăr
cu aripi crescute pe post de umbrele.

Evadez mereu,
la vorbitor mă transfer alene în tine,
printre ziduri groase noi exersăm saltul,
suntem prima izbândă a firii celeste
ca nisipul în clepsidră curg spre înaltul.

Alternativă

Să fiu un fluture de noapte,
să intru și să ies din părul tău,
îngreunat de calde șoapte
să m-amețesc
și să alunec blând la pieptul tău.

Să îmi doresc o altă noapte
în care tu, la rândul-ți,
să fii un fluture de noapte,
să mă alinți,

să intri și să ieși din părul meu,
să-mi despletești mirările,
să mă închizi într-un contur
de aripi calde
și împreună să zburăm...

Doi fluturi călători
prin lumea lor
și-a altor fluturi visători...

Căutătorule de perle

M-ai născut dintr-o scoică
adusă de căluții
înhămați la *troica de mare*,
o scoică uitată deschisă spre briza
prin care te plimbai desculț precum cerul,
pentru a face către tine cărare.

Cât gustai șoaptele răcoroase ca dimineața,
am crescut pe nisipul fin
cu aromă de alge și sare,
m-am iubit cu meduza
lipită strașnic de trupul tău firav
când priveai asfințitul ca pe o blândă chemare.

Tainic am plecat pe ultimul val,
cu marea în brațe purtam în mine
splendida visare
că mâine o altă scoică tandră
cu palmele tale mă va naște
pe granița dintre nisipul fierbinte și mare.

Între două ceruri

Două ceruri intens colorate mi se arată
iar o punte fragilă veghează între ele.
Un ciot de copac o păzește încovoiat
de atâta mirare apăsătoare,
O parte din crengile lui
sunt în cerul de sus,
un ram rebel are forma unei cozi de sirenă
plutitoare pe mare.

Pășesc nechemată pe muchia punții — hotar
între cerurile deschise —
cu mâinile răsfirate în vânt
încerc echilibrul să-l stric
și reușesc să cad în cerul de jos.
El mă înghite timid, mă mestecă pofticios,
apoi spre inima lui de la cap
mă învață cu sfială să mă ridic.

Este o artă

Este o artă
să iubești
să știi
să te îmbraci
să te dezbraci
să fii bun
să reușești
să armonizezi culorile
să scrii
să citești printre rânduri

să ascuți
să vorbești fără cuvinte
să alegi cadourile
să zâmbești
să te înalți
să te cobori
fără vâlvă

este o artă
să ai la toate măsură
să ai timp
să rămâi tu însuși
chiar dacă inima în tine urlă ca-n cușcă
tresaltă
se zbate
te mușcă
este o artă
să te aprinzi
să te stingi
să trăiești fără apă
fără șoapte
fără mâncare
fără urmă de nor
fără iubire
fără ură
fără o rază de soare

este o artă
să îți păstrezi sufletul viu

*iar maestrul de arte trăiește într-un loc pe care doar
aleșii îl știu*

Rugă

Mă rog să cadă soarele în mine
pentru trei mii de ani lumină,
dimineață de dimineață să mă vezi tot mai senină.

Mă rog să alunec în mare
printr-o mulțime de brațe,
să mă strecor în plasele tale cu mii de ochiuri de aște.

Mă rog să fiu stropul de ploaie
care te sărută pe creștet,
să îți topesc zăpada din părul ce bate a veșted.

Mă rog să fiu crescută munte
drept până la ultimul cer,
în nopți de coșmaruri reci să îți fiu străjer.

Și pescărușii se împușcă?!

Nu am timp fizic să îți spun
câte-n lună și-n stele, câte-n rouă și-n soare
înoată speranțe de dimineață până în noapte
risipite printre dalbe mărgelile de unde,
spre ochii tăi albaștri vin ca niște paiate...
În aerul cald mă sfâșie pescărușii când cad
printre valuri de vis care stârnesc
amintirea vechilor noastre vacanțe.

Tatiana Cernicova-Dincă

Timișoara

Mențiune

Joc

Ne jucăm cu păpușile,
Închipuim războiul
Zăvorâte sunt ușile:
Dezastru-i ecoul.

Ne jucăm de-a iubirea —
Ca într-un vechi roman.
Ai ghicit nemurirea,
Mincinos sărman!

Inima-i rece
Și ce vă privește?
Totu-i joc; iar joaca
Nu-mbătrânește.

Și când jocul se-ncheie
Să vă dați la o parte;
Să luați și o cheie
Pentru jocul de-a Moartea.

Eu nu sunt

Eu deja nu sunt
Și nici n-am să fiu...
Pentru voi adie
Vântul gingaș, viu.

Pentru voi pădurea
Înflorește iar.
Sufletul meu doarme
Chiar și-n primăvară.

Mi-ați luat Iubirea,
Banii, Bucuria...
N-ați lăsat nimic
Doar zădărnicia.

A rămas minciuna
Și ceva durere.
Sufleul meu doarme,
Plânge în tăcere.

V-am zâmbit în treacăt:
Știu și eu să mint!
Sabia e-n teacă.
Eu deja nu sunt.

Tratat despre trădare

Tu ești piatră —
Piatră de hotar.
De aici — e țara nimănui —
Numai a noastră.
Tu ești piatră —
Piatră de temelie
Pe care se înalță
O catedrală a iubirii eterne.
Tu ești piatră —
Ce a crăpat în zori
La strigătul cocoșului.
Și dacă piatra
Are o inimă,
Ce s-a întâmplat cu ea
Atunci când piatra a trădat?
Tu ești... piatră!

O picătură de sudoare

Tu îmi spui că sunt frumoasă
Dar nu vreau ca pentru tine
Să fiu piatra prețioasă
Pe inelul de la mână.

Tu îmi spui „a mea comoară”;
Nu-s de aur sau argint
Să mă porți obligatoriu
Ca pe crucea de la gât.

Nu sunt înger, nu sunt floare.
Aș dori să fiu mereu
Picătură de sudoare
Scursă pe obrazul tău.

Ce comori? Sunt trecătoare!
Doar ceva-i de neclintit —
Picătura de sudoare
În sufletul obosit.

La început a fost Cuvântul...

De mii de ani, de mii de ani,
De când am moștenit Pământul,
Tot repetăm – să nu uităm:
La început a fost Cuvântul!

Venim în lumea asta goi,
Micuți și slabi și plini de teamă
Dar ne ajută la nevoi
Cuvântul, cheie dulce — *Mamă*.

Apoi mai creștem an de an,
Visăm o mare împlinire;
Din tot ce este pământean
Alegem un cuvânt: *Iubire*.

Am fost mai buni sau am fost răi?
Ni s-a deschis o altă poartă
Și îngerii pronunță-n cer
Liniștitor, cuvântul *Moarte*.

Va fi din nou un început
Sau ne-a uitat deja Pământul?
Din ce am fost, ce am făcut,
Va dăinui în veci — *Cuvântul*.

Ură

Moto: *Unde nu-s oameni, nu poate fi ură.*

Mihai Eminescu

De unde atâta viață
Cusută cu ață albă
În ochii voștri?
De unde atâta armonie
În fața marelui paravan
După care vă ascundeți?
Vă urăsc pentru puterea
De a vă preface atât de bine...
Sau poate... pentru puterea de a trăi
Cu un singur scop:
Acela de a vă urî!

Final

Viața se scurge încet
Din privirile lumii întregi.
În zadar un anume profet
Bate finite, ferite poteci.

Rodul deja e prea copt
Și Eva mușcat-a din el.
Nici îngerii azi nu mai pot
Să salveze pământul de Miel.

Sacrificiul mai arde pe rug
Mii de glasuri ce strigă la cer;
În sfârșit, chiar și îngerii fug
De-acest negru și greu plug de fier.

Și-a rămas doar atât:
Ce a fost la-nceput
Și va fi la sfârșit:
CUVÂNTUL.

Daniela Rațiu

Timișoara

Mențiune

este important să alergi corect
nu contează pe lângă cine sau de cine
este important să asuzi corect
să simți când își cresc omoplații
de culoare verde crom până se pârguiesc
unghiile transparente și sidefate
femurul cum se lungește
este important să alergi cu el deodată
altfel te pierzi printre firele-ți de păr

este important să alergi corect
nu contează cum
dar să nu fugi din tine

noaptea nu e de fapt ce crezi tu
e mai degrabă lumina
spălată la oaltă cu
rufăria neagră a...
știi tu cine
cine?
a lui...
nu pot să spun
mi-e frică
nu cumva necuratul să arunce înălbitori
și atunci adio somn

Păcat

sunt atât de imperfectă în păcatul meu
încât liniile care mă compun
în nebunia lor grafică au devenit perfecte
sfășie spațiul
răstignesc cuvintele trântindu-le de trecători
curbele care mă desenează sunt de-a dreptul obscene
descriindu-mi păcatul de a fi neiubită îndeajuns
păcatul de a mirosi ca un obiect neterminat

Povestea sufletului

e așa o iluzie că suntem
din carne și sânge
suntem din piatră
suntem suflete prizoniere
în figurine de piatră
doar ochii uite-i se mișcă
sufletele adormite adorm și piatra
sufletele triste după trupuri părăsesc piatra
căutând-și liniștea
o viață întreagă căutând să se potrivească
în trupul primit
uite prin pielea străvezie vezi sufletul
cum se potrivește până în degetele palmelor și
picioarelor

e așa o iluzie că suntem din piatră
suntem carne sânge și suflet
în cantitate astronomică de
suflet care hălăduia prin cosmos
prins în trup să vadă chinul trupului fără dumnezeu
carele umflă pânzele sufletelor
hălăduind fericite prin univers

îți spun
crede-mă
cerul e triajul lui doamne-doamne
norii metalici se izbesc unii de alții
când moare cineva pe pământ
fii sigur
că un înger e prins între nori
trupul lui lovit e oblojit
cu sufletul nefericitului
aruncat între patru scânduri mâncate de cari

scriu cu carnea
cu ochii cu amintirea
scriu cu sângele sinuciderii mele
scriu cu leșul tău
iubire de două parale
cu urletul
cu lacrima
scriu cu scrâșnetul durerii anesteziate
mințite că e cald că e bine că este
scriu pentru a primi o gură de aer
scriu pe întuneric
până când cuvintele vor deveni fosforescente și vor fi
singura sursă de căldură și lumină pentru mine
eu cea cu carnea zdrelită
gâfâind
urcând

gemând
scriu cu carnea-mi care se va desprinde
lăsându-mă făptură pură

Ursula

ursula stă aplecată și brodează
brodează pereții și ușa cu pânze de păianjen
casa în stil colonial
a învățat cum să o țină prizonieră
îi cântă în amorul propriu
o alintă într-o limbă doar de ea știută
casa în stil colonial oțru o ține pe ursula
nimeni nu o dorește pe ursula
nimeni nu vrea o femeie cu numele
înfipt în piroane
de ambii omoplați

Mirela Mares

Timișoara

Mențiune

Ore

Ceasul care mă măsoară
s-a oprit la ora ta.

Strigătul bolnav de gol
Sparge tăcerea.

Liniștea,
Începe să vorbească

Clepsidră de lacrimi
secundă peste secundă.

După ce îmi vindec ridul
te opresc la ora mea.

Compensare stănesciană

Cubul
ar fi fost perfect
de n-ar fi fost
sfera.

Sfera
este colțuroasă
pe dinăuntru.

Cubul
se rostogolește
doar împins sau aruncat

Sfera
ar fi fost perfectă
de n-ar fi fost
cubul.

Îmbrățișare

Tu,
trebuie să umpli
spațiul gol
dintre brațele mele.

Știi? uneori regret
că nu am trei mâini...

te-aș fi putut îmbrățișa
de două ori odată.

Somn

se zideau arbori înghețați
între vocalele numelui tău
suspinele

ca
lipsită de zbor
o pasăre
și un scâncet
nealăptat

simțeam lumina cum pleca să moară
în așternut fierbinte
pe zăpada dăruirii

mă împleteam tăcută
într-un banal
concert pentru două viori și o singură coardă.

Moment final

Poemul urcă să înlocuiască
steaua mea obosită.

În mine s-a sinucis femeia.

Golul forțează versul.

Dormim separat ca să visăm împreună.

Îngrop locul fără stea și plec.

Nu pot să plâng
căderea poemului.

Ochii toamnei

Toamna-mi cere să ne privim
eu iubesc,
ea, tomnește.

Mă uit în culoarea ei:
căprui–ruginiu–căprui.

Și toamna, clipește.

Sămânță

pământul
simte
pâinea cum crește.

miezul pietrei
e tot piatră.

sămânța aruncată în mine
crește poem.

lemnul e tot lemn
pe dinăuntru.

tânjesc lacrima
care crește
durere.

în mine, pe mine
mă aflu
sămânță.

Ovidiu Gligu

Reșița

Mențiune

Hrana verde

înăuntrul păsărilor
semințe și iarbă.
Împrejur
un singur turn Babilon.

Sînt păsări captive
rătăcite speriate
în ele au clorofilă.

Prietenul meu eschimos
sărută săgeata.

Eu nu

Eu nu sînt decît
o pleopă de eschimos
care zgîrie gheața.

Eu nu sînt decît
o pleopă de eschimos

care zgârie gheața
spasmodic
și nu se poate
deschide.

Simfonia jucăriilor

Orchestra lor cântă
despre o fată îmbrăcată gros
cu multe perechi de pantaloni
căutînd întrerupătorul
în scara unui bloc.

Dar ei nu înțeleg asta.
Trăiesc în contururi albe
și aplaudă.

Ars poetica

Tot ce ating se transformă
în untură de pește.

Mă dor ochii
de sticlirea de aur
a grăsimii.

Mănînc singur
literele scrise
cu degetul umed
pe pămîntul rece.

Aerul cămașă albastră

Ea vine pe bicicletă.
Cerul lui noiembrie
s-a lăsat foarte jos.

Mă strânge aerul toamnei
cămașă albastră
care n-a mai crescut.

Poem neterminat

Pe calota cenușie de gheață
un pian funcționează
cu picioarele tăiate.

Mă așez în genunchi
apoi pe burtă
și nu simt nimic.

Fratele meu eschimos —
îți voi lăsa o fântână
foarte adâncă.

Poveste

La margine
erau nori ascuțiți
în care atârnavă piei de focă.

Al meu rămăsese gol
și striga arareori clătinându-se.
Fals! Fals! Fals!

Ne era frig
și pieile se dilatau
ca niște tunete.

Cristiana Vințan

Timișoara

Mențiune

Posibilitate

Când visul lui Dumnezeu–Tatăl nu trebuia propovăduit
ci în mijlocul Raiului adăsta ca o pasăre în ramurile
pomului cunoștinței
răsfânt în suflet ca un asfințit compact peste lacuri
ar fi fost înaltul Ceresc
ar fi fost bucurie din bucurie
noți
ale lunii
fecioare,
ar fi fost
vii și aieva
toate minunile țărâmului
mărginite azi de un stâlp neclintit și bizar,
cuprinzător
de sare.

Omăt în noiembrie

Strânsă între palme zăpada-mi părea că asudă
incolor sânge-mi alcătuiă
destin de năzuit–vis–din arsura purității.
Cântecul îngropat în scârțâitul zăpezii
era risipa văduvei din templu
mirosind alb în vibrațiile aurite–noiembrie–oameni
de zăpadă
de zăpadă până când
se topi hotarul între înger și fulg înstelat
eliberând o risipă
din arsura parității — ca o aripă a lui Hyperion
în vibrațiile aurite–noiembrie–oameni.

Ninse
Din coroana Lui ninse
ție, din lumină
ostia aceasta
care am devenit printre ape
albe.

Împreună

Ei — într-o uniune din care lipsesc.
O uniune absolută. Absolut dureroasă — e capcana
Privirea așează lucrurile ca o pată de culoare
Din stropii de apă de la Botezul Domnului unul a ajuns
până la noi
adus din cioc în cioc de porumbei.
Pășesc într-o anexă plină de vorbe

de aceea-mi cad umerii
ochi ascunși îmi numără coastele
în timp ce aerul cărților devine mai vechi.
„Die rotte Licht ist schwer” — cum spune Rilke —
din roza ei împărtășindu-mă
nici noul, nici vechiul nu-mi împresoară ființa
doar turburele duh al lumii
oferă ocrotirea
celor care nu-și invocă îngerul pe la porți
inflexibile.
O plăcuță metalică vrea statut de cheie
dar mi-e sufletul gol
de atât mers
de aceea deschiderea
e doar spre Univers.

El apără, mai tare decât oricine
Genunchiul meu neîngenunchiat
Aerul ca un fuior tivit de biserica mică
invizibil prin vitraliul colorat
proiectat de acea neîmplinită spovadă
violet pe lemnul băncii de nuc
Râsul adunat în marmură, în pumni
Cade pe lespezi printre cei împărtășiiți
doar în ochiul divin rănit de risipă
-n fir prelung de argint preschimbă-n clipă
adunata comoară în blestemată pripă.

3 iulie *

Heruvimi roșii fac semnul cunoașterii
în timp ce sub tălpile mele
„sub propriul abis”
adevărata mea greutate
e jucată la zaruri în sacristia bisericii mici.

A răsunat de-atunci tripla-ntrebare a lui Isus
pusă lui Petru, fiul lui Iona
în liturghie
„Mai mult decât aceștia, Petre?”
subliniez eu pe muchie de clișeu și desacralizare
și învăț
că tumultul de dragoste
vine doar din crâncenă
amară
Cunoaștere.

Măinile mele simetrice
sunt mereu gata să desfacă sandale
să scuture de pe ele praful
mă opintesc în atâtea intrări-întrebări
închise de teama iudeilor
însuși Nathanael era cu ei
închis
de teamă...
atâtea porți
atâtea uși
măsurându-ți de fapt responsabilitatea

* Sărbătoarea Sfântului Toma, în calendarul catolic.

deschizând drumuri
către însorite liniști sub smochini roditori
sau către o întoarcere târzie
la capătul căreia
să nu vrei decât
să-ți pui mâinile tale
în rănile Lui încă deschise
(ai mai rămas tu
de vindecat... aerul tău ușor suferind)
mâna ta
în mâna Lui
două cupe
gemene
risipind
nevoia de certitudine.

Interior de biserică

A fi în lumină undeva la capătul nopții
după ce rugăciuni scandate și-au lăsat cuvintele sub
fruntea ta
și te-ai putut alcătui într-o vietate:
un chit, de exemplu
devine sufletul tău spre a nu fi inutil
comunității
adăpostești
cu lină necomuniune
bulgărele de străinătate
din care, pe nesimțite
s-a scurs, dispărând din forma compactă
substanța pietrei, care ți-ar mângâia

o rană deschisă și încăpățânată.

Geamul

ca o spovadă obligatorie și necesară crâncen

o spovadă afundată-n covoare persane

ca această viață fără lumina

neîntreruptă

strălucitoare

a gândului oprit.

O clipă ai senzația că cineva ți-a fardat pleoapele pe
dinăuntru

e doar un deget al uitării de înger nerăsfățat,

și lumina de la capătul nopții

e doar bucuria lui de a spera strălucitor și măreț

întâlnirea cu împărăția ta.

Nașterea tulpinii de iris

Am flori de soc albe ca o spumă din care n-am îndrăznit
să alung bucuria râsului,

mecanice pericope-n cap

din sfânta scrisoare a apostolului Iacob cel Mic.

O școală nătângă-și face azi zorzoane

într-o biserică, într-o biserică,

într-o biserică

Aștept

preotul cu patrafir violet

neapărat

ape-mi dezvăluie pe lemn

efortul unui vitraliu de a deveni rațional lângă țipătul

în care stăruie.

Mi-am părăsit pașii înstrăinați
așteptând cuvinte...
putea să mă salveze doar frângerea
tulpinii de iris...
timpul se îmbracă în câteva trepte pe care le cobori spre
a ieși în stradă.
Îmi dă târcoale sărbătoarea: tresăriri ale sufletului
Între turnuri am caligrafia cea mai stângace
umbra și piatra-n unire răcoroasă
preaplinul femeilor evlavioase
și ritul, ca frunza lată, ivită timpuriu
protectoare
lângă iris
fantastic în mov.
Un caleidoscop îmi răstoarnă copilăria către buzele
cuminți ale Sfântului Iacob
tăcerea va deveni transparentă când voi alunga din clipa
aceasta
parfumul delicat.

Beteală

Fiindcă fruntea vrea
talaz
crucea de agat s-a cățarat într-un zâmbet hâd
pieptiș răsului blând, patern...
duhul cuvintelor în Dumnezeu infirm
rosti putreziciune,
înfățișându-mă, mama
puse stavilă apoi criticii întemeiate.

Alunec, alunec mereu în Dumnezeu

infirm.
sunt pedepsită de frații mai mari, copacii
să fiu nea pe ram
să le fiu scorbura
mi-e greu doar să înțeleg vina
de inel
mi-e grea orbirea
mi-e greu în împărăția cerurilor
ca și ție, buimac de o foame seculară după util
printre grâu și neghină;
adormind în încurcătură
am părăsit Crăciunul
zăvorât în catedrală,
o binecuvântare colindă spre vecie
în timp ce scriam,
cast îți dăruiesc un loc rece
fiindcă nu cunosc alt antonim
al unei fericiri nematerializate.
O, Maria, crabii au clești dureroși
transparența meduzelor e înșelătoare
și mantia întunericului încălzește
Arse de frig tălpile sângerează
Sub piele e șarpele acela lugubru
Și paradisul pierdut.
(Spun doar, spun, reazem firav maternității Tale)
grame de Paradis mă locuiesc
sigur nu vreau istorie
ci respirația Lui directă
în trupul meu condus de acolade spre moarte
Sărbători neporuncite
Luna e lumină, tresăririle mi-au fost însemnate cu stele
și anulată de oameni singurătatea

în timp ce făpturi
precum luceferi și arbori
existau cu mine
pe luciul de oglindă
răsturnată.

Horiana Țâru

Timișoara

Mențiune

Ascult liniștea...

Eu țâșnesc din noapte,
apar înveșmântată cu prezența ta,
strivesc spuma,
șopârlă de ceață,
sar peste rouă,
întredeschid zorile
la gura dimineții,
ascult liniștea ta
și pândesc în ochii tăi
nașterea culorilor...

Vreme de viscol

Fără umbra
care se prelinge pe fereastră
totul este mai greu
între tine și tine.

Toate ies din rama secundeii
peste noaptea
din care au fugit arborii
pe vreme de viscol.

Înainte de răsărit

Sus, mai sus,
spre apele adânci ale Cerului
te-aș fi sărutat.
Amintirile sunt adunate în țandări.
Nimeni nu mai visează.
Tu, pădure!
Tu, prezicerea calului prins.
Tu, porumbelul flămând de la început!
Noi n-avem preziceri!
Am dat foc prezicerii
în ochii păsărilor călătoare,
în pliscul unic, sur, precum un bob
înainte de a răsări soarele.

La oră exactă

Cu aceste cuvinte crude
ne hrănim nerăbdarea,
să așteptăm seara
până mai avem timp.

Din lacrimile neplânse
Durerile s-au retras
La oră exactă
Între câteva destine.

Respirare!

Te voi citi pe tine
În documentul alb
Presărat cu bicarbonat
Și cu mirodenii,
Din cutia de vrăji a bunicii.
În aerul pur, străveziu,
Iscat de mișcătoare nisipuri,
Se naște un cânt,
Un vis albastru,
De intensitatea ierbii
Și sângele ca o apă învolburată
Pulsează în aortă și în pulmonară,
Și-n atriul drept
Și-n atriul stâng e tăcere.
Doar valvele sunt mișcătoare.
Se aude o respirație!

Stare

Din veșnicie în veșnicie
n-a existat nici o liniște!
Din noapte în noapte
Și se naște moartea!

Ciob smălțuit

Mă cutremur când alba eternitate
îmi mai amintește de Manole.
Peste scheletul ploii
amurgul își risipește petalele.
Prin dreptul ferestrelor
miroase a timp, până la inima mea,
apoi
secundele alunecă printre atomii
ce par o atlantidă iluzorie.

Codruța Metelka

Timișoara

Mențiune

Frunze de palmier

Culegeam frunzele de palmier împrăștiate pe jos,
Când m-am gândit că mi-aș putea face un evantai din ele!
Erau multe și verzi, verzi și uscate,
Totuși verzi mai multe.
Mi-am privit palma și am văzut linia inimii.
Era lungă și subțire.
Când mi-am atins palma cu frunza de palmier,
Linia inimii a coborât o scară mai jos.
A atins linia vieții; apoi, s-au unit.

Depășim dragostea

Mă simt ca și în prima zi
Fără să plâng sau să râd;
Nu plâng... alunec.
Păstrez mereu distanța dintre noi doi și nu o măsur.
Nu plâng... alunec.
Cronometrez secundele portativului și filtrez timpul din
paharele goale.
Mă ascund printre colile de hârtie și rup unele sentimente.
Și nu văd, nu plâng, doar transpir.

Două zaruri

Vorbind despre bani
Aruncăm la noroc două zaruri
Ne dau cifra patru.
S-au rostogolit o singură dată.
Unii își imaginează că și-au vândut norocul;
Alții, că, pur și simplu, l-au pierdut, le-a scăpat printre degete.
Eu însă știu că nu mi-am vândut norocul.
Întotdeauna se păstrează o cicatrice.
Iar atunci când o atingi, justifici erorile.

Aruncăm încă o dată cele două zaruri
Însumate ne dau cifra patru.
S-au rostogolit de două ori!
Unii spun că am trișat, că sunt un amator.
Ceilalți, mă invidiază, dar recunosc zarurile
Eu, mă limitez...

Pe două trepte

Treptele se desfășoară înaintea pașilor mei
Iar eu alunec, alunec, alunec și zbor...
Abia acum încep să alunec
Am sărit peste două trepte,
La următoarea treaptă m-am oprit
Iar cinci dintre ele au fost o joacă.

.....

Mai sunt atât de multe.
Și, din joacă în joacă, încep să mă dezechilibrez.
Ajung din zbor la ultima treaptă,
Mă pregătesc pentru ultimul salt,
Și te întâlnesc... pe tine!

Ruginim

Distrugem,
Distrugem și aruncăm la gunoi
lanțuri ruginite
Fără să le vedem pe cele veritabile.
În schimb, ne adăugăm rară măsură sărăcia la gât.

Păstrăm și obiceiurile vechi,
Nu vindem, nu înstrăinăm absolut nimic.

Ne-am obișnuit să fim stângaci și triști și ne-am pierdut
Demnitatea...

Ventriculul stâng

Ventriculul stâng nu corespunde bătăilor inimii.
Iar sângele aortei traversează inima înaintea ceasului.
De aceea, când mori atingi ora cu o bătaie înaintea sufletului.

De aceea, când mori ascuți bătaia inimii
Și nu vezi decât cadranul ceasului!
Abia după ce ai murit poți să măsoari
Temperatura vieții

Jazz café

Nu vorbesc mult despre mine
Pentru că nu știu să mă exprim.
Nu povestesc nici o istorie
Fiindcă mă pierd în amănunte,
Și nu am curaj să cuprind aventura cu brațele.
Nu pot să citesc un portativ,
Și nu am nici ureche muzicală.

Din fericire mi-am cunoscut întotdeauna înclinațiile,
Și nu am alunecat pe gheață într-un singur picior.

Ioana Spătaru

Timișoara

Mențiune

Niciodată

Niciodată la capătul sforilor
nu voi fi eu acela
când oasele îmi asfințesc
și vorbele-versurile fac cât un pumn de vreascuri
într-o iarnă fără căpătâi,
niciodată sapă așternut
în tâmpla mea,
va fi frica de somn
vise în spațiile unde lovesc cu degetul
în golurile sângelui,
casele amuțesc
grădinile, stelele de demult se leagănă
în ritmul fanfarei.

Schimbarea la față

La capăt moartea repetă partitura,
rostește aripi de fluture scămoase,
pe pielea lunii întunecată rotire,
culeg rotule presărate,
marginea drumului
unde cresc lătrături rămuroase,

stelele strălucesc până li se văd oasele
până mă dor ochii
străbătuți de firul orizontului obosit
sub somnul păsărilor,
până aud fluturii
se dezbracă
și văd cuvintele
unse pe față cu surâsuri.

Jurnal

Singurătatea întinde multe culori —
culoarea marți potrivită
cu ochii
întorc timpul din amorțirea
ierbii altei primăveri,
pun leacuri pe îmbătrânirea gardianului
între filele religiilor de zile
și de nopți,
stinse,
memorez tatuaje,
sub aripi,
altele se limpezesc pe desenele
luate de vânt.

Milă

Aerul sucit cu cocoașa spre mine,
pun mâna pe semnele închegate ale unor
treceri de vis,
tresare câinele pe pragul cu frig —
l-am văzut în casa goală,
prelung,
spânzurat cu ponegritul drapel,
lumina i se atârna de picioare în rol de ibovnică,
mă iubise însă în tandră indiferență,
cu umărul pe jumătate întors,
curbat de o amintire.
Îl țin pe genunchi —
trupul lui stins pe faldurile rochiei luci
ca un mesaj dus de ape —
nu e un timp pentru lacrimi,
privesc gura lui ca o pâine frumoasă,
silabisesc sub curbura devotată
a aerului
un cântec —
zvonurile renașterii îmbâcsesc lumea,
aiurind,
în cădere.

Pot fi

Fâlfâiri printre bolile serii,
solzi cresc pe șoapte și
îneacă mesaje,
pot fi șira copacului molipsind
frunze pe aer
coaja fricii cu picioarele pe pământ
cu tășuri
dezgustătoare
înfometare maternă
spre înapoi
în uterul cu vise
zvârlite
norociri măsluite în mantinela timpului.

Vorbă de viață

Pentru vorba de viață
aripile țin povara curenților,
ochii înecașilor nasc dantele
din trecut,
oamenii poartă fluturi
pe strigătul omoplaților,
ziua de mâine trage
să fie
nerăbdarea sângelui
în întuneric
cine înfige steaua de staniol.

Cântec surd

Scutur luna, o duc la ureche,
timpul valsează luat de streche,
străveziu șirag al tălpilor goale,
căderea urmelor fugare,
întuneric de tinichea sonor unde
locuiesc eu,
în pliul unei note bizare,
în despicătura limbii sucite
sub solzi
pielea spaimei lipită — o suflare de pretutindeni suie
prin pori
ochi ficși mi se prind de spinare
sau o chemare
îmi aleargă simțurile
cu nările pline de sânge
strecoară fiori în brazda întunericului,
tigrii mei cu zvâcniri de fosfor
spre arenă
iubind cu cruzime biciul
când cade
sau dungile de spaimă străină a pielii unde
locuiesc eu
cu urechea lipită de porii înfundați.

Cuprins

Hemografia
Adriana Weimer
Sorin Ispas
Elena Maximov
Tatiana Cernicova–Dincă
Daniela Rațiu
Mirela Mareș
Ovidiu Gligu
Cristiana Vințan
Horiana Țâru
Codruța–Loredana Metelka
Ioana Spătaru